

også idrætssektoren pålægges nye udgifter, eksempelvis i form af grønne afgifter, er det altså et element, som en idrætsklub må tage med i billedet, når den skal vurdere muligheden for at køre sin idrætspolitik lokalt, og derfor er det selvfølgelig også et spørgsmål, som Folketinget må bruge sin tid på.

Men det er måske, fordi CD har et problem med de grønne afgifter, at hr. Peter Duetoft er så ked af, at vi også kommer til at diskutere grønne afgifter.

Jeg vil give hr. Peder Sass endnu en mulighed for som socialdemokratisk ordfører at svare på det, jeg spurgte om i mit første spørgsmål, og det var jo et spørgsmål i forbindelse med, at Socialdemokratiet – og i øvrigt også skatteministeren – forklarer hele den udvikling, der har været i idrætssektoren, med, at idrætssektoren jo bliver stadig mere kommerciel, og når idrætssektoren bliver stadig mere kommerciel, er det også klart, at man pålægger den nye skatter og afgifter osv.

Derfor er mit spørgsmål:

Hvad er logikken i, at eksempelvis et helt professionelt fodboldlandshold kan møde et rent amatørhold fra et andet land og så ikke få pålagt moms, mens man åbenbart ønsker, at hvis en ren amatørklub – eksempelvis en basketballklub i Danmark – møder en anden basketballklub, som har bare én lønnet amerikaner på holdet, så er der momspligt i forbindelse med arrangementet? Det vil sige, at den klub kan hoppe fra det ene arrangement til det andet og henholdsvis få pålagt moms og blive fritaget for moms fra den ene kamp til den næste.

Hvad er logikken i det? Hvad er logikken i den vejledning, som er udkommet, og som jeg anerkender indeholder forbedringer på nogle områder? Hvad er f.eks. logikken i, at der skal betales moms af entréindtægter i forbindelse med motorløb, selv om der ikke deltager en eneste professionel kører i løbet?

Hvad er ideen i det, hvis det – som hr. Peder Sass giver udtryk for – alene er et spørgsmål om, at den øgede kommerialisering indebærer, at sådan er vilkårene?

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Først til hr. Peder Sass:

Med hensyn til busloven er det jo sådan, at vi naturligvis alle ønsker, at idrætsudøverne – uanset om det er de unge eller de ældre – bliver fragtet sikkert frem til stævnerne, og jeg vil ger-

ne have blot ét eksempel på, at det ikke er sket. Er det således, at det er et problem, er det naturligt, at vi tager det op, og jeg beder bare om et eksempel.

Hr. Peder Sass siger, at forslaget ikke er færdigbehandlet, og hvis jeg skal tage det som et tilsagn om, at man vil kigge på det her, så synes jeg, det er meget positivt, og så skal vi nok huske at vende tilbage.

Med hensyn til hr. Peder Duetofts opfattelse af mit indlæg efter skatteministerens besvarelse må jeg tilstå, at også jeg er overrasket over, at det kun skulle være en skattedebat.

Forespørgslens ordlyd er: »Hvordan vil regeringen sikre, at idrætsudøverne og idrætslederne ikke får forringet deres vilkår?« Det er forespørgslens tekst, og så havde vi som et minimum forestillet os, at kulturministeren som sportens minister var kommet med en besvarelse, og derfor må jeg tilstå, at jeg blev lidt overrasket, da jeg skulle kommentere noget, som vi i forvejen kendte, for det, som skatteministeren var inde på, var det, der blev sendt til Skatteudvalget fredag aften.

Derfor må jeg sige, at jeg synes, det største problem er, at idrættens minister ikke har taget ordet i denne debat, og jeg gentager forespørgslens ordlyd: »Hvordan vil regeringen sikre, at idrætsudøverne og idrætslederne ikke får forringet deres vilkår?« Der er nok af problemer, og det synes jeg de foreløbige indlæg her i dag allerede har vist.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen der er noget, der generer mig, og det er spørgsmålet om, hvornår man principielt skal have en forespørgselsdebat.

Det, vi har oplevet indtil nu, er, at to ordførere har stillet sig herop og sagt, at der er klare forbedringer i den vejledning, der er udsendt, og så er de kommet med nogle enkelte eksempler, hvor de har sagt at der har været nogle problemer.

Skal vi virkelig rejse en forespørgselsdebat, hver eneste gang vi får et enkelt eksempel? Er det ikke noget, man kan forsøge at forhandle med ministeren? Er det ikke et spørgsmål, man kan forsøge at klare et andet sted i stedet for at lade Folketinget bruge en forespørgselsdebat til det? Det er dér, jeg synes man bruger en masse krudt på et spørgsmål, der burde kunne løses på en anden måde.